

“Den, der tørster, vil jeg give af kilden med livets vand for intet.” (Åb 21, 6)

På apostlen Johannes' tid blev de kristne forfulgt og Johannes Åbenbaring blev netop skrevet for at trøste dem og give dem mod. Bogen er spækket med symbolske billeder og åbenbarer Guds vision for menneskeheden historie og tidernes fuldendelse: den definitive overvindelse over ondets magter. I bogen kan man læse hvordan Gud fører menneskeheden hen til en glørværdig slutning.

Den indeholder et løfte om befrielse fra alle smerter. Gud vil “tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere.” (Åb 21, 4)

“Den, der tørster, vil jeg give af kilden med livets vand for intet.”

Dette fremtidsbillede spirer frem i nuet, for alle dem, der oprigtigt er begyndt at søge Gud og hans Ord, som viser os Guds planer, for alle, der tørster efter sandhed, retfærdighed og fællesskab. At tørste og lede efter Gud er allerede et positivt tegn, en god begyndelse. Han lover til og med kilden med livets vand. Det vand, Gud lover, tilbydes gratis til dem, der håber at behage Gud ved at efterleve hans vilje, men også til alle, der kender deres egen sårbarhed, og som betror sig til hans kærlighed i vished om at blive frelst og således at finde livet og lykken.

Men hvad er det i grunden vi tørster efter og hvilke kilder slukker vor tørst?

“Den, der tørster, vil jeg give af kilden med livets vand for intet.”

Måske tørster vi efter at blive accepteret, efter status, efter at virkeligøre vore planer... risikerer at føre os til forurenede kilder af vores egen egoisme og interesser, som til og med kan

misbruge dem, som er svagere. Folkeslag, der lider under mangel på kilder med rent vand, kender alt for godt konsekvenserne, fordi kilderne bringer liv og et godt helbred. Lad os se dybere i hjertet og finde en anden tørst, som Gud selv har lagt der, nemlig en tørst efter at leve livet som en gave, som man kan give videre. Evangeliets ord er denne rene kilde, hvor vi kan slukke vores tørst. Lad os fjerne affaldet, som måske skjuler denne kilde. Så kan vi selv blive til kilder, der lader en kærlighed springe frem, åben og gratis for alle, og som ikke lader sig bremse af uundgåelige vanskeligheder undervejs.

Og hvis vi kristne oven i købet praktiserer den gensidige kærlighed, giver vi Gud mulighed for at gribe ind på en speciel måde. Chiara Lubich skriver således om emnet: *“Hver gang vi forsøger at efterleve evangeliet, er det som at drikke en dråbe levende vand. Hver kærligheds gestus over for vor næste, er en dråbe af dette vand; af denne Guds kilde. Og jo mere vand fra denne kilde slukker tørsten hos andre på grund af vores store eller små kærlighedens gerninger, desto mere vand vælder der frem. Det kan blive en kilde af fred og liv, der aldrig tørrer ud. Men der er en anden hemmelighed Jesus har åbenbaret os, en slags bundløs brønd, som vi kan øse vand af: Når to eller tre mennesker er forsamlet i hans navn, og elsker hinanden med hans kærlighed, er han midt blandt dem. Og når det er tilfældet, føler vi os frie, fyldte med lys og så er vi i stand til at dele ud af dette levende vand. Så bliver Jesu løfte en virkelighed. For det er ham, som er til stede midt blandt os, og han sørger for at alles tørst bliver slukket i al evighed”.*¹

Letizia Magri

¹ Se Chiara Lubich, *La fonte della vita*, Città Nuova, 46, [2002], 4, side 7.